

ze dne 25. března 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185 a 186 lit. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje pouze důvod zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř. Dovojuje, že obžalovaný měl býti uznán vinným toliko přestupkem podílnictví na krádeži, nikoliv zločinem, poněvadž mu rozsudečný výrok dává za vinu, že převedl na sebe odcizenou věc, z jejíž hodnoty mu bylo známo, že krádež byla spáchána způsobem zločinným, kdežto v důvodech rozsudku se zjišťuje, že hodnota 3 m látky, kterou na sebe převedl, činí pouze 150 K, tedy nepřesahuje hranice zločinu, stanovené v § 173 tr. zák. I když je správné, co stížnost uvádí, zejména, že hodnota věci, obžalovaným přijaté, nepřevyšuje 200 Kč — není stížnost odůvodněna, ježto pro zločinnou kvalifikaci dle § 186 a) tr. zák. rozhodnou jest hodnota věci odcizených, nikoli pachatelem na sebe převedených. Stížnost přehlíží, že rozsudečné důvody uvádějí, že obžalovanému bylo nejen z hodnoty odcizených věcí, nýbrž i z průběhu známo, že krádež byla spáchána způsobem zločinným. Zjišťujeť rozsudek, že oba pachatelé krádeže, rozdělivše kořist v hodnotě, převyšující 200 K na tři díly, odevzdali jedněm díl (v hodnotě 150 Kč) svému představenému, vrchnímu posunovači s podotknutím, že látku odcizili (jako spoluzlodějové) ze železničního vozu (uzamčeného) a s žádostí, by ji přijal a o věci pomlčel. Z tohoto zjištění vyplývá, že obžalovanému bylo známo, že krádež byla spáchána železničními zřízenci na zaměstnavateli, na věci uzamčené a ve společnosti, tedy způsobem, který ji činí zločinnou. Poněvadž však obžaloba kvalifikovala podílnictví jako zločin pouze dle hodnoty věci odcizené, stačí uvést, že dle rozsudečného zjištění obžalovaný věděl, že dostává pouze část odcizených věcí v hodnotě 150 K, že tudíž hodnota všech věcí je nejméně trojnásobná (ve skutečnosti 757 K 65 h), a 200 K daleko převyšuje.

Čís. 589.

Skutková podstata zločinu krádeže nevyžaduje, by škoda, způsobená odnětím věci byla trvalou.

Jest krádeží na prostředcích dopravních (§ 175, I b) tr. zák.), bylo-li odňato uhlí z lokomotivy za provozu pokud se týče ze zásob, jimiž stroj byl vytápěn.

(Rozh. ze dne 27. října 1921, Kr II 135/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 10. ledna 1921, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§ 171 a 175 I. b) tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Bez důvodnou jest zmateční stížnost, pokud s hlediska čís. 4 § 281 tr. ř. vytýká, že nalézací soud zamítl návrh obhájcův, by byla slyšena Justina

S-ová jako svědkyně o tom, že obžalovaní odcizili uhlí, by za ně dostali výměnou mléko a že chtěli uhlí nahraditi dráze později ze svých zásob. Zamítnutí důkazního návrhu mohlo by býti na újmu stěžovatelům jen tehdy, kdyby byly okolnosti, které navrženým průvodem měly býti zjištěny, rozhodnými pro posouzení, dopustili-li se stěžovatelé trestného činu; tomu však v této trestní věci tak nebylo. Stěžovatelé hájili se tím, že v době činu měli úmysl, že vrátí dráze později totéž množství uhlí a nahradí takto škodu. Úmysl, škodu nahraditi, nevylučuje úmyslu, — škodu, byť přechodně, způsobiti, ba předpokládá přímo vědomí pachatelovo, že škodu způsobuje nebo způsobí. Úmysl, nahraditi škodu, způsobenou krádeží, má právní význam, pokud se týče nabývá ho jen nebo teprve, když a kdy byl skutečně, a to pouze s hlediska §§ 187, 188 tr. zák. jakožto okolnost, pro niž krádež přestává býti trestnou. Zákon nepožaduje v § 171 tr. zák., by škoda, způsobená odejmutím věci, byla trvalá; zákon pouze předpokládá, by pachatel jednal pro svůj užitek; užitek spočívá v možnosti a vůli pachatelově, nakládati s věcí odejmutou jako se svou vlastní; že pak stěžovatelé s uhlím, jež svémocně, bez dovolení odejmuli, vědomě a úmyslně jako se svým majetkem naložili, je zřejmo, kdyžť uhlí zcizili a odevzdali osobě třetí směnou za mléko a tím vybavení uhlí z dosahu fyzické moci majitelovy učinili trvalým. Úmysl, že vrátí totéž množství uhlí, byl, pokud nebyl uveden ve skutek, úplně bezvýznamným; zamítnutí návrhu, směřujícího k zjištění tohoto bezvýznamného úmyslu, nemohlo míti na rozhodnutí nalézacího soudu účinku, stěžovatelům škodlivého.

Zločinnou kvalifikaci dle § 175 I b) tr. zák. shledává nalézací soud v tom, že uhlí je nutně zapotřebí k provozování dráhy a že vzhledem na špatný druh uhlí, zde v úvahu přicházejícího, i nepatrné množství zejména schodek 4 q, bylo s to, by uvedlo provoz v nebezpečí. Stížnost napadá tento výrok: 1. dovolávajíc se zmatečného důvodu § 281 čís. 5 a uvádějíc, že otázka, zda nastalo krádeží nebezpečí pro provoz dráhy, není svědeckou, nýbrž »vážně« znaleckou otázkou, že není jisto, zda si byl svědek vůbec vědom dosahu otázky, že výrok »nebezpečí pro provoz« je příliš nejasným a neurčitým a že není odůvodněno, v čem záleží toto nebezpečí; 2. dovolávajíc se zmatečného důvodu § 281 čís. 9 lit. a), správně čís. 10 tr. ř. a namítajíc, že soud nezjistil, že stěžovatelé měli v době svého činu vědomí nebezpečí, v § 85 tr. zák. vytčeného; stěžovatelé nemohli prý míti tohoto vědomí, to tím méně, že se jednalo o odnětí nepatrného množství. Avšak i v tomto směru jsou vývody stížnosti bezdůvodny a právně mylny. Nalézací soud odůvodňuje svůj výrok náležitě poukazem na výpověď svědka N., jenž jako vrchní revident dráhy má nepochybně s dostatek vědomostí, zkušeností a schopností správného úsudku v těchto věcech, a z jehož spolehlivé výpovědi výrok soudu dle zásad logického myšlení plyne; výrok není nejasným, vždyť zvláště vzhledem na druh uhlí a menší jeho výhřevnost šlo zřejmě o nebezpečí, že se nedostane topiva a že následkem toho uvázne doprava vlaku, s jehož stroje uhlí bylo ukradeno. Že si stěžovatelé byli toho vědomi, že může nastati krádeží nebezpečí pro provoz jízdy, nalézací soud ovšem výslovně nezjišťuje; avšak tohoto zjištění nebylo třeba. Krádež se stala na železnici za jízdy se stroje, v pohybu jsoucího, pokud se týče ze zásob, jimiž stroj ten se vytápějí, tedy na prostředcích dopravních a na věcech, jichž se k provozu železniční jízdy užívalo tedy na věcech, které jsou jmenovitě uvedeny v § 85 c) tr.

zák., citovaném v § 175 I b) tr. zák., a ohledně kterých zákon sám předpokládá, že odcizení jich se stává za poměrů zvláště nebezpečných; stačilo tedy zjištění, že stěžovatelé si byli vědomi, že krádeží se dotýkají věcí, jichž se užívá k provozu železniční jízdy; toto vědomí však zjišťuje nalézací soud v rozsudečném výroku slovy: »jsou vinni, že . . . . . bez přivolení a z držení správy čsl. drah státních věcí, jichž se k provozu jízdy užívá, odňali«; zvláštní odůvodnění tohoto výroku mohl nalézací soud, aniž tím porušil předpis § 270 čís. 5 tř. r., pominouti, když šlo o obžalované, kteří jako strojvůdce a topič dráhy jsou vyškoleni a zkušení ve věcech provozu drah, a když stěžovatelé za hlavního líčení neuvedli ničeho, čím by bylo bráno v pochybnost, že věděli, že šlo o uhlí, určené již k provozu jízdy, ba přímo doznali, že odcizili uhlí se stroje za jízdy do K., pokud se týče na zpáteční jízdě z K.

Čís. 590.

V tom, že byly padělanými razítka orazítkovány odběrné cukerní lístky a za ně nakoupen cukr, jest spatřovati zločin podvodu dle § 199 tr. zák., nikoliv pouze přestupek dle § 320 lit. f) tr. zák.

(Rozh. ze dne 29. října 1921, Kr I 729/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 26. dubna 1921, jímž byli obžalovaní Jindřich F. a František L. uznáni vinnými přestupkem podle § 320 lit. f) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný Jindřich F., kancelářský oficiál v T., opatřil u dvou libereckých rytců dvě razítka, jedno s nápisem »Brotkommission T.«, druhé se slovy: »Brotkommission K.«, že pak společně s druhým obžalovaným Františkem L., úředním sluhou okresní politické správy v T., orazítkovali jistý počet cukerních lístků, které odcizil ze zásilek lístků těch, došlých poštou na okresní politickou správu, a z balíků, které v úradě porůznu volně ležely, a že F. na tyto lístky nakoupil u obchodníka H. cukr, z něhož část obdržel L. V takto zjištěném jednání obžalovaných neshledal nalézací soud skutkové podstaty zločinu podvodu ve smyslu §§ 197, 199 d) tr. zák., na který zněla obžaloba, nýbrž uznal oba vinnými pouze přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením ve smyslu § 320 f) tr. zák. K odůvodnění tohoto výroku uvádí se v rozhodovacích důvodech rozsudku především, že jednáním obžalovaných nebylo zásobování cukrem poškozeno, jelikož, jak zjišťuje rozsudek, cukerní ústředna v Praze přiděluje každému okresu ke krytí úbytku a pro případ, že by se spotřebitelé rozmnožili, 10procentní cukerní rezervu, takže prý ani materiální poškození jiných zájmů nevzešlo. I dospívá rozsudek k závěru, že se nedostává ani subjektivních předpokladů zločinu podvodu, poněvadž prý nemohlo býti prokázáno, že úmysl obžalovaných směřoval